

ATTILA HALÁLA

Fehérvárott a vezéri tábor ünnepre készülődött. A dízsátrak előtt hatalmas tábortüzek égtek. Az odavezető utakat sok nyelven beszélő rabszolgasereg takarította és öntözte. Legények lovat és szerszámot tisztítottak.

Asszonyok elővették kincses ládáikból ünnepi díszruháikat.

Attila Úr lakodalmára készülődött Fehérvár.

A tábor nyüzsgött a vidámságtól és izgalomtól. Még Attila száz asszonya is kíváncsi várakozással tekintett az ünnepség elé. Az ő lakodalmuk annak idején sokkal egyszerűbben zajlott le, de hiszen Attila akkor még csak a hunok vezére volt, nem a világ ura. Réka, a főasszony, tréfálkozva említette meg, hogy a valóságban őket túszként adták annak idején Atillának, hogy általuk biztosítsák a békét saját kis törzseik és a félelmetes hunok között.

De az érkező új királyné, Mikolt távol-keleti hercegnő volt, akit kimondottan Attila számára neveltek. Rangjához illő fogadtatás járt neki.

Már kora reggel megjelentek a kék égbolt alján a füstjelek, hírül adva Mikolt érkezését.

A palotás-sátrat fehér csipke borította. Fehér lenvásznat terítettek le az útra. Fehéren ragyogott az egész tábor. Díszbe öltözött mindenki. Asszonyok ékszerein csillogott a sok drágakő és gyöngy. Suhogott a selyem és a bársony. Cobolyprémes kucsmákon, párduebőrös kacagányokon, kardok arany markolatán hanyatt esett a napfény.

Felsorakoztak a főpapok is a fogadtatásra. Táltosok, Bonák, Sámánok talpig fehérben, kucsmáikon ezüstcsengőkkel, agancsokkal, összegyűltek a térség közepén. Magosan járt már a nap, amikor a fejedelmi sátorszekér feltűnt a Tisza hajlatánál. Hat hatalmas, hófehér ökör vonta a szekeret, hosszú szarvaik vörösre festve, igáik teleaggatva arany sújtásokkal, bojtokkal.

A tábor felől száz fehérbe öltözött szűz ment ki Mikolt fogadtatására. Magosan a fejeik fölött vitték a hosszú, fehér fátyolt, mely lassan kigöngyölödve valóságos tetőt képezett a sátorszekér és Attila sátra között. A fátyol alatt, magosra tartott fejfel lépkedett Réka, Attila főasszonya az új menyasszony fogadására.

– Isten hozott hunok táborában, Attila úr sátrában, Mikolt hercegnő!

– köszöntötte hangos szóval Réka az érkezőt, és felnyújtotta kezét a szekérsátor fehér bársonyajtajához, hogy lesegítse Mikoltot.

Gyönyörűszép, karcsú leány ugrott alá a hatökrös sátorszekérről.

Aranyos-barnán tündöklött a bőre, barnán ragyogtak a szemei is.

– Nézzétek – futott körbe a suttogás a figyelő tömegben –, látni lehet rajta, hogy Magor leszármazottja!

Dobok pergése mellett kezénél fogva vezette Réka az új menyasszonyt a száz fehérruhás szűz által magosra emelt fehér fátyol alatt a szekértől Attila sátraig.

Üdvrivalgás szakadt föl a tömegeből, amikor Attila, sátrából kilépve a magosra emelt fátyol túlsó végében átvette szép menyasszonyát Réka főasszony kezéből. Attila fiai odavezették apjuk fekete harci ménjét, gyémántos nyereggel, aranyos takaróval. Attila nyeregbe szökött, s nyergébe emelte Mikoltot is. Négy római rableány aranyasztalkát nyújtott fel hozzájuk, az aranyasztalkán aranykupában forrásvizet s aranytányéron sót és kenyeret. Mindketten ittak a vízből, s ettek a sóból és kenyérből. Majd odalépett a legöregebb táltos és megáldotta őket.

– Egy tányérból ettetek, s egy kupából ittatok az Úr-Isten és a nemzet színe előtt. Attila és Mikolt, csupán a halál választhat el benneteket egymástól! A tágas, nagy palotás-sátorban hosszú, megrakott asztalok várták az ünneplő hun törzsek fejeit. Száz hűbéres-király szolgálta föl aranytálakon a lakomát, száz királylány töltötte aranykupákba a bort. Odakint ezer ökör sült nyáron a nép számára, és amikor lehullt az éjszaka, ezer máglya tüze világított föl a magos égig.

Éjfélkor száz válogatott hun legény sorfala között vezette át új asszonyát Attila a nász-sátorba, majd égő fáklyákkal valóságos tűzfalakat képeztek a sátor körül, hogy távol tartsák Ármányt.

Mégis hiába volt. Közel volt már a hajnal, amikor az éjszaka csöndjét hirtelen Mikolt kétségbeesett sikoltozása törte meg. Az örök berohantak a sátorba, és Atillát, a hunok királyát és a világ urát halva találták. Ezer csata hőst, kin nem fogott sem kard, sem nyíl, orrvérzés ölte meg, álmában. Napkeltekor megszólalt a RABONBÁN kürtje:

– Áldozatra hozzatok száz töretlen, fehér mént! Sírjatok véres könnyeket, szaggassátok meg orcátokat, hunok! Attila meghalt!

Nappal a füstjelek, éjszaka a dobok pergése adta tovább a rettenetes hírt a Tiszától a Volgáig, Budától a Kínai Falig: Attila meghalt!

Fehérbe öltözve gyászolt a nemzet. A sámánok bebalzsamozták a világ urának testét, míg a táltos az ég jeleit kutatta. Végül remegő hangon kiolvasta a csillagokból ISTEN-ÚR akaratát.

– Temessétek Atillát, ti hunok, napsugárba, holdsugárba és az éjszaka sötétjébe. Temessétek föld alá és víz alá. Temessétek el úgy, hogy soha emberfia meg ne lelje, s meg ne zavarja a világ urának álmát, míg világ a világ!

Így szólt a táltos és a gyászoló hun törzsek fejei negyven napig tanakodtak rajta, míg végül is megfejtették a rejtélyt.

Aranykoporsóba fektették Atillát. Az aranykoporsót ezüstkoporsóba tették, s az ezüstkoporsót fekete vaskoporsóba. Míg a táltos száz fehér mén vérével áldozatot mutatott be a Hadak Urának, addig valahol, titkos helyen, a rabszolgák ezrei hatalmas gátat emeltek, és eltérítették medréből a folyót. Az üres mederben hatalmas sírgödröt ástak, s kibélelték bársonnyal, selyemmel, drága prémekkel. Az éjszaka sötétjében Attila gyermekkori pajtásai elvitték uruk testét őrző hármaskoporsót a titkos temetőhelyre. Aláeresztették a selyemmel, bársonnyal s prémekkel kibélelt gödörbe, súlyos sziklákat gördítettek föléje, behantolták, majd leromboltatták a gátat, és visszaengedték a folyót régi medrébe. Végül lenyilazták az összes rabszolgákat s valamennyi hun, aki részt vett a temetésben, kardjába dőlve, önkezével vetett véget életének, így követve urát a halálba.

Nem maradt élő ember, ki megmondhatta volna, hogy melyik folyó medrében, s hol alussza örök álmát a világ ura, hunok királya, Isten ostora, Attila. Hiába keresik azóta is.